

Z. K. H. DE PRINS TE LEEUWARDEN.

Verleden week heeft Z. K. H. Prins Hendrik een bezoek gebracht aan Leeuwarden. Onze foto werd genomen op het oogenblik dat Z. K. H. den auto verlaat om den tocht per motorboot voort te zetten. *(foto „Rembrandt").*

De Terugkeer

:: Schets van PIERRE LILS ::

„Zóó, lieveling, steun maar vast op mij. Nog een klein eindje. Tot den stoel bij de kachel. Zoo, zie je wel, dat het gaat? Daar zijn we er al."

De jonge vrouw liet zich op den stoel neervallen en sloot, als in onmacht, haar oogen. Haar hoofd zonk hulpeloos achterover. Adolf, d'r man, ging achter haar staan en legde haar hoofd aan zijn borst. Zij lag zeer ongemakkelijk, maar haar bloedlooze lippen, die als twee vaal-bruine strepen de witte, kleine tanden omkringden, bewogen zich tot een dankbaar lachje en zij fluisterde: „Je bent zoo goed voor mij, Adolf."

De tranen schoten hem in de oogen. Zij kon ze niet zien, maar hoorde ze in zijn stem, toen hij zei, terwijl hij onhandig over haar hoofd streek: „Ach, Marie, zeg dat toch niet! Ik kan niets, niets voor je doen. Zelfs als ik je helpen wil om te gaan verzitten, doe ik je nog altijd pijn...."

Hij dèèd haar pijn: dat strijken met zijn groote, slappe handen over haar zoo gevoelig hoofd — de tranen in zijn stem — zijn deemoedige, bijna berouwvolle stem — dat alles deed haar pijn, maar zij lachte liefdevol en zei:

„Ik was vaak ongeduldig, Adolf.... Ik ben geen prettige zieke."

„O, Marie, je bent een engel." Hij ging voor haar staan en nam haar eene hand, die was-bleek neer hing, in de zijne en ging voort: „Zie je, als ik je zóó zie nà die verschrikkelijke pijnen die je gehad hebt en ik denk dan, waardoor je die borstvliesontsteking gekregen hebt.... alleen, omdat ik een ezel was.... zooals altijd...."

„Toe, Adolf, spreek nu toch zoo niet! Je doet er mij zoo'n pijn mee! Je geeft jezelf altijd overal de schuld van...."

„Is het dan niet zoo?" riep hij uit. „Ik laat jou het moede kind dragen en als je het dan in den wagen legt en warm bent van 't dragen, laat ik jou je cape afdoen, om er Rietje, die 't koud heeft, in te wikkelen. En in denk er heelemaal niet bij, dat je daardoor kou zoudt vatten. Waarom gaf ik je mijn overjas niet?"

„Dan was jij ziek geworden!" Haar stem klinkt moe en als van veraf.

„Ach, wat zou dat gegeven hebben? Het gymnasium zou zonder mij ook wel doorgegaan zijn.... O, Marie, ik heb nooit beseft, wat jij voor ons bent. Allemaal missen we je even erg; van mijn goede, oude moeder tot kleine Rietje toe!"

„Rietje! Adolf, toe haal haar even!" Haar diep-zwarte oogen kijken hem vleiend aan.

„Neen, Marie, wees nu voorzichtig. De dokter heeft je alle opwinding verboden. Je weet, ze is zoo druk!"

„Ach wat! om mij niet op te winden hebben jelui mij nu reeds drie weken van Rietje afgehouden! Dat was heusch het smartelijkste voor mij, het kind te hooren huilen naar haar moeder en niet naar haar toe te kunnen gaan!"

„Ze huilde niet altijd naar jou! Ze was dikwijls ondeugend, en dan hebben vreemden niet zoo veel geduld als jij."

„Vreemden? Je moeder een vreemde voor Rietje?"

„Moeder wordt oud en kan niet meer zoo goed voor het kind zorgen, daarom heb ik sinds twee weken een kinderjuffrouw voor Rietje genomen."

„Zóó, een kinderjuffrouw?" zei Marie, en haar stem klonk als in een droom. Dan, plots wanhopend pogingen doende, zich op te richten in haar stoel, zei ze beslist: „Ik wil het kind zien, Adolf!" en als schrok ze van haar eigen, bevelende stem, vleide zij erachter: „Toe, haal het nu even!"

Adolf verwijderde zich, zonder een woord te zeggen en kwam even later met het meisje aan de hand binnen. De zieke keerde zich naar het kind, terwijl een zacht, half weemoedig glimlachje haar lippen bewoog. Zij voelt de tranen in haar oogen komen... 't was ook zoo vreeselijk.... een lief kind te hebben en het niet zelf te kunnen opvoeden.... het niet eens iederen dag te mogen zien!

Zij neemt het blonde kinderkopje in haar witte, blauwgeaderde handen en kust het driejarig meisje op het voorhoofd. Hoe is het kind, in de drie weken, dat zij er niet meer zelf voor zorgen kon, veranderd.... De blonde, fijne krullen, die vroeger als een krans om haar hoofd lagen, zijn nu met pommade glad gestreken en het witte kleedje, dat ze steeds droeg en dat haar zoo aardig stond, was vervangen door een ordinair, leelijk katoenen jurkje in schreeuwende kleuren en van stijve, ouwerwetsche afwerking. Het leek haar, alsof haar kind in een andere, armoedige omgeving had verkeerd gedurende die drie weken....

De kleine Rie hief haar gezichtje tot haar moeder op en zei, half schreiend: „U gaat toch niet dood, hè mammie? U moet bij mij blijven hoor! Juffrouw Anna verbiedt het mij altijd, als ik naar U toe wil!"

De zieke nam het kind op haar schoot, Adolf, die het

BLOEMETJESDAG.

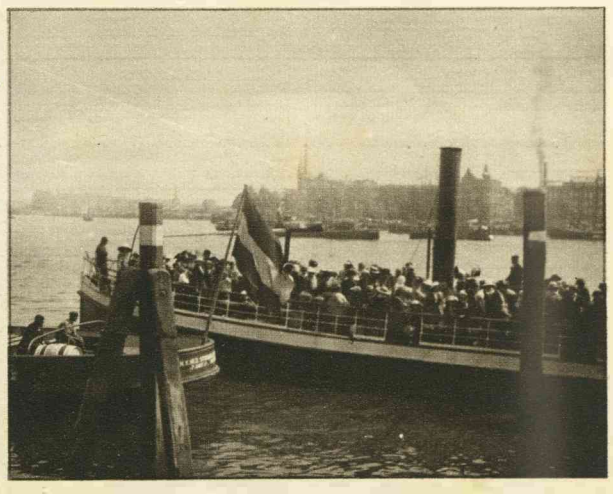
Door de vereeniging „Liefdadigheid naar Vermogen" is verleden week te Amsterdam een bloemetjesdag gehouden die een beduidend bedrag opbracht voor het goede doel. Onze foto geeft een der auto's, waarmee den verkoopsters, die „uitverkocht" waren, nieuwe voorraad werd gebracht. *(V.F.B.)*

21 EIEREN IN ÉÉN NEST.

Een onzer abonné's zond ons bovenstaande foto van een nest van een Waterhoentje, dat het buitengewoon groote aantal van 21 eieren bevat. Daar 23 of 24 wel het meeste is, wat gevonden wordt, mag deze foto wel als een merkwaardigheid gelden.

UITGEZET UIT ENGELSCH-INDIE EN ZUID-AFRIKA.

Rechts: De aankomst op 19 Mei j.l. aan den stijger van 't Maasstation te Rotterdam van een 200-tal vrouwen en kinderen, voornamelijk van Zendelingen, die uit Engelsch-Indië en Zuid-Afrika zijn uitgezet. Links: Na in de wachtkamer voor rekening van enkele zendingsvrienden op koffie of bouillon onthaald te zijn, worden hun nog eenige pakjes met ververschingen aangeboden.